

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 28. února 2019 odvolání obžalované [REDAKCE], narozené [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 21. prosince 2018, číslo jednací 1 T 80/2018-353 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu se napadený rozsudek ruší.

Podle § 259 odstavec 1 trestního řádu se věc vrací okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou v jednočinném souběhu přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1, písm. b), c), d) tr. zákoníku. Těchto přečinů se dopustila tím, že v době přesně nezjištěné, avšak od počátku roku 2016 poté co se [REDAKCE] se svojí dcerou [REDAKCE] nastěhovali do bytu v [REDAKCE] ul. [REDAKCE] obžalovaná ve snaze udržet si kontrolu nad životem své dcery a vnučky soustavně pronásledovala [REDAKCE] způsoby, které vybočují z běžných norem chování, neustále vyhledávala osobní blízkost [REDAKCE], několikrát ji denně kontaktovala mobilním telefonem, dále vyhledávání kontaktu s [REDAKCE] skrz emaily, v nichž se ustavičně dožadovala osobního styku s [REDAKCE] a to i přes sdělení [REDAKCE], že si nepřeje, aby je kontaktovala, jezdila do bytu [REDAKCE] nepřetržitě zvonila [REDAKCE] u vstupních dveří, dále se dopustila výhrůžek vůči své dceři [REDAKCE] tj. že zařídí aby jí vyhodili ze školy, zařídí, aby jí byla odebrána [REDAKCE] z péče a skutečně u Městského úřadu v [REDAKCE] dne 10. 5. 2017 uvedla, že [REDAKCE] svou dceru [REDAKCE] týrá, neúměrně trestá, špatně ji stravuje, což se neprokázalo, dále před OS v Berouně se domáhala svěřeni [REDAKCE] do své péče [REDAKCE] a chtěla ovládat svoji vnučku [REDAKCE] i v tom směru, kdy ji bude pouštět ven a nikoliv, vyhrožovala své dceři, že jí udělá ze života peklo, najme si Ukrajince, aby ji zabili, půjde po ní jako tank, vše vyvrcholilo 13. 7. 2017 v [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] když obžalovaná přišla ke vstupu na dětské hřiště, kde se v tu dobu nacházela [REDAKCE] v důsledku čehož [REDAKCE] svoji dceru okamžitě vzala do náručí, šla rychle domu a obžalovaná křičela na [REDAKCE], že ji [REDAKCE] dceru vezme, zabije jí a následně spáchá sebevraždu. Za to byla odsouzena podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 /čtyř/ měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 /jednoho/ roku. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalované uložena povinnost nahradit poškozené [REDAKCE] narozené [REDAKCE], bytem [REDAKCE], nemajetkovou újmu ve výši [REDAKCE],- Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená [REDAKCE], narozená 23. 8. 1986 odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti tomuto rozhodnutí podala včasné odvolání pouze obžalovaná. Napadá rozsudek ve všech výrocích. Poukazuje zejména na skutečnost, že z odůvodnění napadeného rozsudku není jasné, co soud prvního stupně a z jakých důkazů dovodil a na základě čeho dovodil skutková zjištění popsaná ve skutkové větě rozsudku, což z pohledu obžalované činí rozsudek nepřezkoumatelný. Považuje přitom za nutné též zdůraznit, že některé obžalovanou navržené důkazy byly ze strany soudu prvního stupně přehlédnuty, a jiné, které byly provedeny, ani jako provedené nebyly [REDAKCE] v

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

odůvodnění napadeného rozsudku zkonstatovány, natožpak aby z odůvodnění napadeného rozsudku bylo patrné, jaký postoj k nim soud prvního stupně zaujal. Obžalovaná je přesvědčena o tom, že soud prvního stupně

- měl alespoň provedení provedených důkazů zkonstatovat a uvést, co z těchto důkazů dovodil, event. proč se těmito nezaobíral,
- případně měl uvést, proč navržené důkazy neprovedl, resp. jim nevěnoval pozornost,
- měl provést pečlivý rozbor důkazní situace, ze kterého by vyplynula jednoznačná nadbytečnost provedení požadovaného důkazu.

3. Nicméně takové úvahy v odůvodnění napadeného rozsudku absentují, a i proto je nutno považovat rozsudek soudu prvního stupně za nepřezkoumatelný a návrhy na doplnění dokazování za tzv. důkazy opomenuté.
4. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že soud prvního stupně dovozuje vinu obžalované na základě emailové zprávy ze dne 14. 10.2017, což ovšem nelze akceptovat, neboť vina obžalované musí být řádně prokázána. Soud zřejmě uvěřil zcela výpovědi poškozené, kterou považuje za věrohodnou, neboť má být údajně podporována výpovědí svědka [REDACTED] na jehož nevěrohodnost však poukazovala obžalovaná ve všech svých vyjádřeních a doložila ji i odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu Praha-východ, č. j. 32 T 264/2010-161, na což první soud nijak nereagoval. Tvrzení poškozené nebylo prakticky ničím doloženo. Nesouhlasí ani s výrokem o náhradě škody, který rovněž není řádně odůvodněn a soud zde vychází z jiných okolností, než kterými poškozená svůj nárok odůvodnila. Domáhá se proto zrušení napadeného rozsudku pro jeho nepřezkoumatelnost a vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
5. Z podnětu podaného odvolání krajský soud jako soud odvolací přezkoumal ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek ve všech výrocích, přezkoumal i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a shledal odvolání obžalované důvodným.
6. Napadený rozsudek je totiž fakticky nepřezkoumatelný z důvodů, které velmi výstižně rozvádí ve svém odvolání obžalovaná. První soud sice provedl podle procesních předpisů řadu důkazů pro posouzení viny obžalované. Jejich výčtu se stručným obsahem věnoval body 1. až 6. napadeného rozhodnutí, přičemž je zřejmé, že k návrhu obžalované provedl i některé další důkazy (např. vyjádření obžalované s návrhy na doplnění dokazování dne 22. 10. 2018 a dopis ze dne 9. 10. 2017 předložený při hlavním líčení dne 5. 11. 2018), co z nich však dovodil a proč neprovedl další navrhované důkazy, nelze ale zjistit, a to ani z protokolu o hlavním líčení. Pod bodem 7. se pak první soud ve třech větách věnuje vyrovnání se s tvrzením obžalované o lásce k dceři, kdy cituje emailovou zprávu ze dne 14. 10. 2017, jak ale provedené důkazy, o nichž se zmiňuje, hodnotil a jakými úvahami se přitom řídil, není z ničeho zřejmé.
7. Jak soudu nemohlo uniknout, ust. § 125 tr. ř. mu ukládá v odůvodnění rozsudku alespoň stručně vyložit, které skutečnosti vzal za prokazané, a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokazané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Této své zákonné povinnosti první soud zjevně nedostal a napadený rozsudek je proto ve všech směrech nepřezkoumatelný. Nejde tedy jen o tzv. opomenuté důkazy, které i s ohledem na konstantní judikaturu (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 173/02, III. ÚS 139/05, I. ÚS 118/09 a další) jsou samy o sobě důvodem ke zrušení věci a vrácení nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, ale celkový přístup k odůvodnění rozhodnutí, které přes několik vět pod body 1. až 9. fakticky absentuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

8. Za tohoto stavu ovšem odvolacímu soudu nezbylo, než z podnětu důvodného odvolání obžalované napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušit v celém rozsahu, a protože hodnocení důkazů nalézacím soudem nemůže odvolací soud nahradit, věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátit prvému soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
9. Pokud tedy snad sám soud prvního stupně neshledá z nějakého důvodu nutnost dalšího doplnění dokazování, znamená to pouze nové rozhodnutí ve věci ve všech výrocích řádně odůvodnit.
10. Nutno zde poznamenat, že ani odvolací soud nemá pochybnosti o tom, že důkazy shromážděné v přípravném řízení zakládají důvodné podezření, že se obžalovaná dopustila přečinů kladených jí za vinu. Úkolem prvního soudu bude ovšem nyní již pečlivě vyložit důvody svého dosavadního závěru, že důkazy dosud při hlavním líčení provedené vinu obžalované potvrzují bez důvodných pochybností (pokud snad při pečlivém postupu dle § 2 odst. 6 tr. ř. a vyrovnání se se všemi skutečnostmi důležitými pro své rozhodnutí nedojde nyní k závěru jinému) a svým úvahám dát odraz v odůvodnění nového rozhodnutí způsobem, který mu ukládá ust. § 125 tr. ř. Součástí těchto úvah rozvedených v odůvodnění nového rozhodnutí samozřejmě bude i závěr, jak se první soud vyrovnal s obhajobou obžalované a s jejími návrhy na doplnění dokazování. Není jistě povinností nalézacího soudu provádět všechny důkazy, které obžalovaná navrhuje, ale dokazování je nutno provést v rozsahu, který je uložen ust. § 2 odst. 5 tr. ř., tedy pouze v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí. Povinností soudu ovšem je, návrhům na doplnění dokazování věnovat potřebnou pozornost a řádně přitom odůvodnit, proč ten který z navrhovaných důkazů neprovedl.
11. Je zde třeba rovněž připomenout, že zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by soud ve svém rozhodování měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikolí, nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře a které opomene. Procesnímu právu účastníka navrhnout důkazy odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů tak činí (srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 118/09). Jen tak bude jeho rozhodnutí přezkoumatelné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další žádný opravný prostředek přípustný.

Praha 28. února 2019

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová